

Csanády-versek.

BAJAZZÓ.

Ne zaklass. Ne rázz, ne üss, ne küldess,
Fáradt vagyok — nézd — csömörlött, álmos,
Hullasd el békén, hagyd elesni
Farsangba tévedt bús papod
Ó kárneváli Magasságos.

El akarom kezéd eresztetni.
Lehúznak roppant, bő vérhullások
— Felség! cseréljük egymást vissza,
Nem bírok több komédiát,
Engem vár egy vágyatlan árok.

Hagyj el, ahogy a hitem elhagyott,
Ahogy a hívők elhagytak rendre,
Eressz el szép s elég a tréfa,
Üres a színház, fáj a taps
— Gazdám bocsáss el kegyelemre.

ELMEGY A VÁROS.

Dómok, komor, kondúlt haranggal,
Roppant ranggal vén palota rendek
Egyre mennek és egyre válnak.
S leskődve vihognak mögöttük
Szalmuhéjjas, fehér, butácska házak.

A fény naponta ritkúl eggyel.
Minden reggel kevesebb füstöt hánynak
Hülő, készülő gyárok, romok.
S telt csűrök tágas messzijéből
Marakvó cséprudak pere dohog.

A nőkről foszlanak a selymek.
Unt szerelmek szinei fakúlnak,
Vágyak hamvadnak, hullnak. S tánokra
Friss derekú süldő leánynak
Lebben virágos rokoत्या-ránca.

Temetők tűnnek. Uri holtak
Vándorolnak el, fölöttük fáradt
Fekete szárnyak raja szálldos.

S vén kópja fák, kis pléh kereszték
Között faluvá foszlik a város.

Magyar falukon, meddő mezőkön,
Nagy temetőkön ne hajszolj átal.
Ne koldúttass, ne prédikáltass,
Ne átkoztass, ne térítettess
Megcsúfolt, meztelen szolgálóddal.

Magyar faluk mély útja sarában
Tengelyig süllyedt szép színjátszásom.
Még egy-két csók, még egy-két korcsma
S megöl a menekülni vágyás
És a hiába akarásom.

Hiába, Isten, küldj el nem tudom
Kék-arany gúnyám súlyát kibírni.
Mostanság sokszor hullt akácban
Havasi fenyők illatát érzem
S nagyon szeretnék sirni, sirni.

A HEGYTETŐN.

Hogy jönnek lelkem csúf vén asszonyai
Hegynek,
Görnyedt hátukon rettentő terhek
Bennük az évek olcsón gyűjtött lomja,
Féluton meg-megállnak, megpihennek
Indulnak újra, fujva, káromkodva.

Pityókosak és félretaposottak,
Varangyosak, rút, szőrös álluak
Céda nótát dalolnak. Fel fel vetnek
Felkavart multból sáros rongyokat:
Ez csipke volt ... ez rózsaszín ... Nevetnek.
A szél harapja szennyes lábukat.

Ezek azok, akik sok-sok éve
Üres kézzel és könnyü kedvvel mentek,
Hajnal volt és már vége a télnek.
Kökénybokron nizzai rózsát szedtek
És szépek voltak és fiatalok ...
Ezek azok.

És immár utólértek.